

Hoffmann Lászlóné

A képen anyai nagymamám [Hoffmann Lászlóné, szül. Szigeti Ilona] látható. Gyerekkoromban apám mellett nagymama jelentette számomra a biztonságot. Nagyon szoros kapcsolatban voltunk.

Amikor tizennyolc éves voltam, akkor nagymama egy füzetben írt egy életrajzot rólam, a mi közös kapcsolatunkról. Abban írt arról, mikor megtudta, hogy megszülettem: "...rohanok megnézni a lányomat és első unokámat. Ici-pici kis porcelán baba, koraszülött, 2 kilós ... Két nap múlva légzési zavarok lépnek fel. Nem kap levegőt, a pici arc még kisebbre esik össze, elfeketedik. Orvost! -- üvöltök. Kikapják a kezemből a gyereket, elrohannak vele, egy idő múlva pirosan, élénken hozzák vissza. Az orvos megsimogat, nincs semmi baj, nyugodjon meg... Ekkor jöttem tudatára, hogy életem legdrágább kincse az unokám." Hát mi kell egy gyereknek? Hogy legyen egy személy, akinek a világon a legfontosabb. És én ezt a nagymamától megkaptam!

Nagymama a szegedi hitközségi óvodát vezette, ahova kétéves koromtól már én is jártam. Egy terem volt csak, kétévestől hatévesig egy csoportban voltak a gyerekek, és nagymama volt az egy darab óvónő. Nem is tudom, volt-e segítsége. Nagyon modern óvoda volt, és nagymama is nagyon modern foglalkozásokat tartott. Csodálatos ember volt! Egy nagy pedagógus. Én Arany-balladákon nőttem föl már ötéves koromtól, és mindenféle Grimm- és Andersen-meséken. Mikor odaértem az iskolai tanulásban, hogy "Csalogatja csemegével / Muci paripáját, / Lebke szellő lebegteti / Tengerzöld ruháját...", akkor az számomra egy ismert vers volt, azt már kívülről tudtam. Fantasztikus útravalót kaptam a nagymamámtól.